

Bonzák

December 2009

Interview s riaditeľkou školy a ministrom Kaliňákom

Poľsko

KOŽAZ

Učaľak

Kvíz - Si dobrý priateľ?

Tajnička

Výroky učiteľov a žiakov

Vtipy

Kupón Zákaz skúšania

Čaute, bonzáci!

Je tu opäť váš (aj náš) obľúbený Bonzák. Celá redakcia usilovne makala, aby vám priniesla niekoľko dobrých a zaujímavých článkov. V tomto čísle sa pozrieme do Osvienčimu, kde sa triedy tretích a siedmich ročníkov zúčastnili exkurzie. V kocke nahliadneme aj na tohoročný Uchaľak a KOŽAZ. Vyspovedali sme našu (teda aj vašu) novú pani riaditeľku a dokonca aj pána ministra vnútra Kaliňáka. Ďalej si budete môcť prečítať zaujímavé výtvary žiakov a žiačok našej školy v podobe básničiek alebo zaujímavých príbehov. Pripravili sme si pre vás kvíz s názvom Si dobrý priateľ?, ktorý nahliadne do vašej duše. Nebudú chýbať perličky z úst nás ale aj učiteľov, na ktorých sa určite pobavíte **J**. Zasmiať sa môžete aj na vtipoch. Na niečo som zabudol... A jasné! Kupón! S ľútosťou musím oznámiť, že aj naďalej občas zdvihneme krvný tlak učiteľom, ktorí by radi počuli naše ústne odpovede (popríklad by nás chceli potešiť neohlásenou písomkou).

Vaša Redakšn

Obsah

Interview s riaditeľkou školy	4
Poľsko	6
Interview s ministrom R. Kaliňákom	7
KOŽAZ	10
Život	11
Domov	12
Medzigalaktická misia.....	13
Úbrež	14
Tajnička	15
Si dobrý priateľ? – kvíz	16
Dokonalá krása	17
Uchaľak	19
Naše „perly“	20
Príbeh Vianoc	21
Cigarety neničia len zdravie	22
Vtipy	23
Oblíbený kupón	24

Interview s riaditeľkou školy

V školskom roku 2009 / 2010 sa na našej škole začalo veľké (takmer jarné) upratovanie. Keďže sa hovorí, že ryba smrdí od hlavy, vymenili nám kompletne celé vedenie. V tomto čísle by sme chceli predstaviť našu novú riaditeľku Mgr. Annu Osifovú.

Kedy ste začali učiť na tejto škole ?

Na školu som prišla v školskom roku 1994/95 spolu s ďalšími 6 kolegami a 3 triedami gymnázia a na začiatky v nej mám veľmi dobré spomienky. Predovšetkým preto, že kolektív učiteľov vtedajšej SPŠ nás prijal veľmi srdečne, takže sme do kolektívu zapadli bez väčších „zádrhelov“ a o to bol potom náš adaptačný proces jednoduchší.

Čo si myslíte o dnešných mladých ľuďoch ?

Mladí ľudia vždy boli, sú a budú mladými ľuďmi. Sú veselí, roztopašní, plní ideálov, niekedy príliš odvážni, niekedy nezodpovední, inokedy príliš zodpovední a niekedy možno až príliš sebedomní. Ale to všetko patrí k životu mladého človeka. A či sú dnes mladí ľudia iní ako pred niekoľkými rokmi? Myslím si, že nie. Len doba je iná a na mladých ľudí číha oveľa viac nástrah ako pred 20 rokmi.

Vidíte veľké rozdiely medzi funkciou riaditeľa školy a zástupcom školy ?

Funkcia zástupcu riaditeľa školy sa týka najmä pedagogicko-riadiacej činnosti. Riaditeľ, ako štatutárny orgán školy koná v jej mene vo všetkých veciach. Zodpovedá za dodržiavanie všeobecne záväzných právnych predpisov, učebných plánov a učebných osnov, za odbornú a pedagogickú úroveň výchovno-vzdelávacej práce školy, za efektívne využívanie prostriedkov určených na zabezpečenie školy atď. Čiže sami vidíte, že priama zodpovednosť riaditeľa školy je náročná.

Plánujete v novej funkcii robiť v škole nejaké zmeny ?

Rozhodne zvažujem a myslím si, že niektoré ste aj postrehli. Je veľa čo doháňať v zlepšovaní estetizácie interiéru školy, v prístupe našich študentov ku školskému majetku (mám na mysli nešetné zaobchádzanie s ním u niektorých jednotlivcov), vo väčšej zodpovednosti študentov v príprave na vyučovanie v dochádzke, ale veľmi by som si želala zmeniť vzťahy medzi Vami spolužiakmi, aby boli tolerantné, ohľaduplné, nediskriminačné, kultúrne a rovnako sa budem usilovať o zmenu vzťahu učiteľ – žiak. Lenže o to sa musíme usilovať všetci.

Prečo ste sa prihlásili do výberového konania ?

Priznám sa Vám, že som vôbec neuvažovala prihlásiť sa do výberového konania na post riaditeľky školy. Ale bola som oslovená a cítila som podporu pedagogického kolektívu, ako aj žiakov školy, a tak som sa po zrelej úvahe rozhodla uchádzať o tento post. Ďalším dôvodom bolo aj to, že som chcela pozdvihnúť našu školu na vyššiu kvalitatívnu úroveň, viac ju zviditeľniť a urobiť konkurencieschopnou.

Pocítujete rozdiel v správaní žiakov voči Vám ako riaditeľke školy ?

Nepocítujem žiadny rozdiel v správaní sa žiakov voči mojej osobe. Ja som aj ako učiteľka, aj ako ZRŠ a teraz aj ako riaditeľka školy vždy mala so žiakmi pozitívny a priateľský vzťah.

Vieme, že máte veľkú a šťastnú rodinu..

No, či je to veľká rodina, neviem posúdiť. Ale šťastná, to určite. Máme dospelého ženatého syna a dospelú vydatú dcéru. Máme tri zdravé, veselé a šikovné vnúčatá, ktoré nám robia veľkú radosť.

Aké sú Vaše obľúbené aktivity ?

Možno to vyznie pateticky, ale najradšej učím. Rada a často siaham po dobrej knihe, je to pre mňa relax. A ako si predstavujem ideálny deň? Žiadne problémy v škole, žiadne problémy v rodine, pekné počasie, relax v bazéne.

Trápi Vás niečo vo Vašom okolí ?

Niekedy bývam smutná z toho, že stretávam zlých a neprajných ľudí, ľudí nevšímavých k okoliu a neochotných pomôcť inému. Ale snažím sa pozerat' na svet pozitívne a to mi potom pomáha preniesť sa cez problémy. Poteší ma akákoľvek maličkosť. Napríklad aj taká, možno pre niekoho banálna vec, že sa naši študenti vedú slušne pozdraviť.

Ďakujeme za rozhovor a prajeme veľa úspechov v pracovnom i v osobnom živote.

Lucia Bodnárová, Simona Michalivová, VII.J

Poľsko

24. september, päť hodín ráno, dva autobusy plné nás, siedmakov a tretiakov, štartujú na cestu do Poľska. Áno, tak ako každý rok, ani tento nebol výnimkou a tak sme aj my mali možnosť kráčať priestormi koncentračného tábora Auschwitz.

Neviem, či budem písať v mene všetkých z nás, no keď som zbadala cez okná autobusu značky a videla na nich slovo Auschwitz, už vtedy mnou prešiel zvláštny pocit. Vedela som, že už nie sme ďaleko od cieľa. Ako by som sa zrazu vžila do tej strašnej doby, do myslí miliónov nevinných ľudí, ktorí vedeli, a možno aj nevedeli, že idú na smrť.

Po skupinách sme kráčali ku vchodu, keď sme zastali pred závorou, nad ktorou bol nápis „Arbeit macht frei“- Práca oslobodzuje. To všetko som doposiaľ videla len v knihách a v televízii. A keď som popod závoru mala prejsť, pravdu povediac, striaslo ma. Predstavila som si obrovské množstvo ľudí, ktorí pred pár desiatkami rokov kráčali rovnako ako teraz ja. No striasol ma fakt, že drvivá väčšina z nich cez túto závoru už druhýkrát neprešla. A je vlastne irónia, že dnes dobrovoľne vstupujem niekam, kde sa ani nie tak dávno páchali najväčšie svinstvá ľudstva.

Postupne sme prechádzali jednotlivými blokmi. Elektrické ploty, chladné múry, vitríny plné vlasov, kufrov, hrncov... Detské topánky, šaty, hračky... Koľaje vedúce priamo do pece. Je vám divne? Všetkým nám tak bolo. Teda...Mne určite. Skúsili ste si predstaviť, čo všetci tí ľudia, ktorí tu nakoniec zomreli, museli prežiť? A tie kvapky dažďa klopkajúce po vlasoch priam podtrhovali pochmúrnu, zvláštnu atmosféru.

Po celej prehliadke sme sa unavení, možno ešte zdesení presunuli do ubytovne, kde sme prespali, aby sme na druhý deň svieži vyrazili do Krakova. Tam sme si spravili menšiu prehliadku. Poznate to. Staré budovy, námestie, úzke uličky plné drobných obchodíkov, drahé reštaurácie.. Takto sme sa kultúrne rozvíjali až do poobedňajších hodín, keď sme nastúpili do našich autobusov, aby nás, plných nových a jedinečných zážitkov, odviezli domov.

Myslím, že by ste mali zažiť takúto exkurziu. Táto skúsenosť vás dovedie zamyslieť sa nad niektorými vecami a vôbec nad životom. Na záver snáď len dodám: „ Nebojujte, milujte sa“.

Natália Köverová, VII. J

Foto: Krasomil

Interview s ministrom R. Kaliňákom

Našu školu navštívil jeden z dvoch najkrajších súčasných slovenských ministrov (aj keď mužská časť redakcie tento názor nezdieľa) Róbert Kaliňák. Nenechali sme si ujsť príležitosť, aby sme sa ho opýtali:

Chceli by ste byť policajtom pod vedením Roberta Kaliňáka?

Kaliňák je strašne zlý šéf, hrozne prísny, ale viete čo... hasičom.

Hasičom?

Tak vám poviem, že policajná práca je naozaj ťažká, ale mal som možnosť si ju skúšať ešte ako advokát, je pomerne blízko, takže trošku ju už poznám, ale ak by... človek skúša vždy niečo nové a keď som prišiel do rezortu, pre mňa nová bola práve práca hasičov a tú by som si tak na vlastnej koži vyskúšal a nie je to závislé od ministra, myslím si, tá práca polície, ale od kolektívu, v ktorom sú a od tých priamych nadriadených, ale zdá sa mi, že podľa výsledkov, ktoré mám možnosť u našich policajtov vidieť, tak je ten kolektív veľmi dobrý.

Ahm...

Keď som hovoril ten príklad s Burčou pri Zvolene, v noci som sedel s tým vyšetrovacím tímom a je to úžasný kolektív.

Čiže keď sa vyšetruje nejaký zločin, tak to sa robí non-stop?

Kolektív, samozrejme, deň-noc, nespia tri – štyri dni a to je... to je mimoriadne psychicky náročné a tí policajti sú v uliciach a robia, dokiaľ sa im nepodarí páchatel'a chytiť v takýchto tragických prípadoch.

Aháá... A mohli by ste mi povedať, ktoré miesta na Zemplíne ste už navštívili?

Viete čo – takto zo zemepisu si nepredstavím presnú hranicu Zemplína, ale keď to budem odvádzať od Šíravy, čo je pre takých bežných návštevníkov najjednoduchšie, tak musím povedať, že počas príprav na vstup SR do Schengenu som prežil na Zemplíne zhruba pol roka a z toho asi dva mesiace nepretržite, býval som práve na Šírave a absolvoval som všetky tieto priestory, ktoré sú až po hranicu a snažili sme sa vlastne opraviť chyby, ktoré tu boli, aby sme to do toho Schengenu stihli a mali sme na to práve tri štvrté roka a bol to úžasný pocit, keď zo zelenej hranice po štyroch týždňoch prídete do Michaloviec, máte pocit, že ste prišli do New Yorku a boli tu výborné – mal som tu dve výborné reštaurácie, do ktorých som strašne rád chodil a sú tu výborní ľudia, výborná atmosféra a Michalovčania najviac zapôsobili na komisiu, ktorá prišla hodnotiť pripravenosť Slovenska, mali dva večery, kedy sa prechádzali len po námestí (ktoré, podľa mňa, je ešte väčšie ako v Bratislave), tá pekná ulica, keď ju teda nazveme, tú širokú pešiu zónu, a stretávali veľmi milých ľudí, a tak z toho mali veľmi dobrý pocit, a keď sa o tom potrebovali zmieniť predou mnou, že mali úžasný pocit z Michalovčanov, tak to na nich urobilo dojem, a tým pádom sami Michalovčania pomohli k dobrému vstupu do Schengenu.

Aha... a keď - stále sa hovorí o schengenskej hranici, minule som sa motala po izbe, otec pozeral správy a v správach znova bolo o jednotkách na schengenskej hranici – prečo je ona taká dôležitá?

Dôležitá je preto, lebo je vonkajšou hranicou Európskej únie, kde sú štáty, ktoré vôbec nemajú vonkajšiu hranicu, najlepší príklad je Česká republika, ktorí hranicu vlastne nemajú. My sme sa rozhodli, že voľný pohyb je jedno zo základných a najhlavnejších podmienok Európskej únie a pre nás ako občanov - vy si to, bohužiaľ, budete menej pamätať, ja som vyrastal priamo vedľa ostnatého drôtu na hranici s Rakúskom a všetci dobre vieme, čo to bol za problém. To bol problém, aj keď sme už po revolúcii mali možnosť cestovať, vždy boli hraničné kontroly, proste colníci, pasováci. Je to pomerne dosť nepríjemné a stresujúce a teraz sme mali možnosť zbúrať hranice – proste idete do Maďarska a netušíte, že tam hranica niekedy bola, a o desať rokov vaše deti už vôbec nebudú tušiť význam slova hranica. Ale práve preto, že je úplne voľný pohyb uprostred Európskej únie, je nevyhnutné, aby sme chránili jej vonkajšiu hranicu. Slovensko chráni deväťdesiatosem kilometrov hraníc vonkajšej Európskej únie, a preto platia pravidlá, akým spôsobom ju môžeme chrániť. Som rád, že sme teraz také... celebrity v prípade Schengenu, pretože máme najlepšiu hranicu - alebo jednu z najlepších hraníc a je vážne jedna z najlepších. Aj Slováci a slovenské vynálezy pútajú obrovskú pozornosť teraz vo svete, čo sa vlastne uplatňuje na schengenskom prechode s Ukrajinou, a my musíme garantovať nielen Slovákov touto schengenskou hranicou – to je asi najlepšia odpoveď na vašu otázku – negarantujeme len bezpečnosť Slovenskej republiky, ale aj Poliakov, Maďarov, Čechov, Luxemburčanov, Francúzov, Nemcov – všetkých.

Aha. A snívali ste o politickej kariére, keď ste boli v našom veku?

Nie. Keď som bol vo vašom veku, ešte stále som sníval o kariére námorníka.

Námorníka? V ktorej krajine - v Európe, v Amerike...?

Otec bol námorník, brat bol námorník, aj bývalé Československo malo vlastne najväčšiu suchozemskú námornú flotilu. Napriek tomu, že sme krajina, ktorá more nemala, mali sme dvadsaťsedem námorných lodí. Na severe, z Poľska sa chodievalo alebo z Rieky v Chorvátsku, tam sa priviezol československý tovar a naše námorné lode ho rozvážali do celého sveta, takže to bola moja predstava o tom, čo som chcel robiť. Ale osud chcel inak, zmenili sa podmienky, rodinné a všetky a ja som ostal doma a nakoniec mi ostalo právo a dneska si myslím, že som vlastne veľmi spokojný.

Ó! A potrebuje mať minister dobrú známku zo správania? Jednotku? Je to nutné?

Nie. Nie je to nutné a musím povedať, že minister mal určite nejaké triedne aj riaditeľské pokarhania vo svojej histórii... čiže ja som bol veľmi živý študent a rozhodne som mohol povedať, že v prospechu priemerný. Takže nebol som žiadny premiant, ale možno práve preto, že som neobsedel a o tisíc vecí sa zaujímal. Ale ja som chodil nie na gymnázium, ale na strojnícku priemyslovku a my sme boli chlapčenská trieda a pubertálne hormóny, keď sa búria, viete si predstaviť, čo to s chlapčenskou triedou robí. Adekvátne tomu sme boli radi, že sme všetci úspešne doštudovali a boli sme radi, že naši profesori s nami mali takú trpezlivosť. Nie je nevyhnutné mať najlepšiu známku zo správania a poznám určite niektorých politikov, ktorí ju ani najlepšiu nemali a boli radi, keď sme mali aspoň dvojku.

A čo vy, vy ste mali vždy jednotky?

Viete čo, so šťastím ma toto obišlo, teda zo správania, myslím si, že taký druhý parták do partie by bol určite aj Richard Raši z Košíc, minister zdravotníctva, to je určite veľmi živý, „očibořivý“ študent a Jano Počiatek, to ani nehovorím, ako minister financií. On študoval gymnázium, ale on bol veľký výmyselník.

Ach tak (mierne sarkasticky)...

Toho si raz môžete zavolať, myslím si, že ten, ten zo seba dostane ešte viac spomienok na gymnázium.

A keď sme už pri spomienkach... myslím, že vy veľa cestujete, najmä po Európskej únii – mám pravdu?

Áno.

A na ktorú krajinu máte najlepšie spomienky?

Čím viac budete cestovať, tým viac sa vám bude páčiť Slovensko a nielen preto, že je naozaj mimoriadne krásne, ale aj preto, že všetko je tu v ideálnom štandarde: keď pricestujete do New Yorku, samozrejme, očaria vás mimoriadne vysoké mrakodrapy, ale zároveň je to aj mesto kontrastov. Za rohom, za tým mrakodrapom je niečo, čo sa vám až tak nepáči. Ale sú tam mnohé očarujúce veci. Všade – od pyramíd, cez všetky historické pamiatky, všetky Eiffelky, Paríže, Londýny, všetko je ideálne a na mnohých veciach sú mnohé veci krajšie, a keď prídete nakoniec domov, zistíte, že doma je to ideálne nastavenie aj teplých dní, aj studených dní, aj kúpania aj lyžovania a všetkého, lebo ostatné miestá... my máme všetko dokopy, jediné, čo nemáme, je to more, v tomto jedinom od nás Slovinci vedú, lebo Slovinci sú tiež mimoriadne hornatí aj nížinatí, aj malí sú, veľmi sme si podobní, len majú teda kúsok toho mora, ale inak si myslím, že práve v tomto smere je Slovensko dokonalé. Z pohľadu cestovania ma nikdy nič neprotiahlo viac ako naše Slovensko a dobrý oddych v slovenských horách je pre mňa priam nenahraditeľný.

Aha. Ďakujem pekne za rozhovor...

Elena Smrigová, Denisa Paľová, Petra Sabová, VIII. J

KOŽAZ

V dňoch 5.- 7.10. 2009 sa uskutočnil Kurz ochrany života a zdravia v Škole v prírode v Kysaku, ktorého sa zúčastnili triedy VII. J, VII. M, III.A, III. B a III. C. Pedagogický dozor bol v zložení: Mgr. Biačková, Mgr. Korčák, Mgr. Sabol a RNDr. Smetana. Vo vonkajších priestoroch areálu Školy v prírode sme hrali rôzne športy, napr. futbal a volejbal. V ubytovni sme mali možnosť hrať stolný futbal a biliard. Izby boli pekné, čisté, nechýbali toalety a sprchy. Niektorí žiaci bývali na chatkách.

Absolvovali sme niekoľko túr (napr. do obchodu v obci **J**). Na druhý deň dopoludnia sme vystúpili na Jánošíkovu baštu. Z vrcholu kopca sme mali výhľad na okolitú prírodu. Po obede nás naši profesori pripravovali na záverečný branný pretek. Príprava a samotný pretek sa skladali z kurzu prvej pomoci (Mgr. Biačková), pobytu v prírode (Mgr. Korčák), civilnej ochrany (RNDr. Smetana) a orientácie v prírode (Mgr. Sabol).

Trojdnňový pobyt v tomto peknom prostredí sme zavŕšili už spomínaným pretekom. Po obede a vyhodnotení preteku sme sa autobusmi presunuli do Michaloviec.

V preteku sa najviac darilo týmto žiakom:

Dievčatá:

- 1.miesto - Jana Virčíková VII.J
- 2.miesto - Michaela Gajdošová VII.M
3. miesto - Veronika Niská III.C

Chlapci:

- 1.miesto - Marek Hruška VII.J
- 2.miesto - Juraj Major VII.M
- 3.miesto - Ján Hospodár VII.M

Ďakujeme profesorom za pekné chvíle v peknom prostredí a za to, že to tam s nami vydržali. **J**

TMP, VII. J

Život

Len dieťa medzi oblakmi,
s krídlami čistými ako krištál,
nezdržiava sa nad majákmi,
pristáť ako piskot písťal.

Unášať sa hviezdami vo vesmíre,
padat' ako tisícročná kométa,
dokázat' prežiť šeredné chvíle,
vedieť, že láska je dozretá.

Krásne sa plaviť loďou smútku,
slzy si vziať ako radosť,
radosťou preplávať rieku prudkú,
nestroskotat' pre chabosť.

Slnkom unášať lúče žiarivé,
žiarlivosťou prestať rozmýšľať,
prestať žiť pre duše krivé,
všetku lásku nechať si vykričať.

Tichom zhasiť dušu plnú,
útek dvoch srdc zastaviť,
očami postaviť vežu silnú,
nech majú sa kam skryť.

Čiernou tmou nakoniec zahynúť,
ostal nám len piesok zrnitý,
prepliesť medzi prstami a zabudnúť,
že život je naveky do sveta vyrytý.

Veronika Selepková, 2.B

Domov - posledná záchrana

„Nenechajte sa zastrašiť dlhými slovami. Všetky naozaj dôležité veci ako život, smrť, hlad, strach, deň, noc i láska majú krátke názvy.“

Domov je tiež krátke a jednoduché slovo. Pre každého má však iný význam. Nieкто si pod pojmom domov predstavuje vlasť, krajinu, v ktorej žije. Pre niekoho sú to štyri steny, ktoré ho strážia pred nepriaznivým počasím. Pre mňa je to ale bezpečný prístav počas búrky nazvanej Život.

Priatelia sú ako záchranný čln, ktorý sa v búrke zúvisť, ľží a ľudskej zloby môže ľahko prevrátiť. A tu ostáva ešte posledná, ale najväčšia šanca na prežitie. Záchranná vesta. Každý človek má vlastnú vestu. Vesta, ktorá ma podrží nad vodou a nedovolí, aby som klesla ku dnu. Je ňou rodina. Práve tá dodáva domovu to úžasné čaro tepla, svetla, veselosti a hlavne lásky. Práve vo chvíli, keď ma nástrahy života vtiahli pod hladinu a ja sa rútim závratnou rýchlosťou ku dnu, nieкто zvolá moje meno. Otvorím oči a vidím ju. Moju mamu. Tú, ktorá mi darovala život a po celý čas sa o mňa starala. Naučila ma prvé slovo - mama. Slovo, ktoré túžim vyslovovať do konca života a prajem si, aby a j ostatné deti mali rovnaké privilegium ako ja. Mať pri sebe milujúcu matku, ktorá im zalepí boľavé kolienko, keď spadnú zo svojho prvého bicykla, ktorá im každé ráno k raňajkám pribalí aj široký úsmev a pri odchode z domu vtisne na líce horúci bozk plný lásky a nehy. Tú, ktorá sa nám možno často, a pre nás nepochopiteľne, pletie do života. Nie preto, aby nás mohla ovládať. Robí to z lásky, lebo vie, že ona sa raz pomíne a my ostaneme na tomto svete sami.

Mamina slabá ruka, vyčerpaná od toľkého úsilia ma však už nedokáže udržať. Obe už nevládzeme, a tak znova padám. Padám na dno. Zmierila som sa. V hlave sa mi vynoria myšlienky na krásne detstvo, ktoré mi rodina pripravila a ja som si ho tak nevážila. Vtom pocit'ujem ako ma nieкто zúfalo zdrapí. Chytá ma za ruku. Nevládzem otvoriť oči, ale aj napriek tomu viem, komu tá ruka patrí. Veď práve ona ma držala, keď som robila svoje prvé nesmelé krôčiky. A aj keď som spadla a začala plakať, jeho ruky ma zodvihli zo zeme a pritisli si ma k hrudi. Tie láskavé a silné ruky patrili môjmu otcovi. Tomu, ktorý si ma po príchode z práce vzal do náručia a ktorý by najradšej svojej malej princezničke splnil všetko, čo v jej veľkých očkách videl. Avšak vedel, že aj napriek veľkej láske musí povedať tie slová, ktoré každý rodič vyslovuje tak ťažko: „Nie, nesmieš!“ On to ale dokázal. Dokázal sa vzoprieť, aj keď vedel, že ma tým nahnevá. A to iba z lásky ku mne.

Drží ma. Aj keď on má dost síl, ja už nevládzem. Celé moje telo oťazieva a ja mám pocit, akoby ma ku dnu ťahalo obrovské závažie. Vtom pocitím ďalšie zovretie, ďalšiu dľaň.

Patrí môjmu mladšiemu bratovi. Je mladší, ale už dávno nie je malý. Tak, ako som ho ja, jeho veľká sestra chránila a obraňovala, teraz je on oporou pre mňa. Je už síce väčší ako ja, ale vo vnútri je to stále rovnaký citlivý chlapček, ktorý má strach. Prekonáva ho. Vie, že v tejto chvíli sa musí držať. Nesmie povoliť a ukázať slabosť. Rozpráva mi o šibalstvách, ktoré vykonal, a nedovoľuje mi, aby som zaspala- upadla.

Sme spolu. Všetci štyria. Ale ako sa dostať na hladinu? Ako sa nadýchnuť toho, nami ľuďmi tak neváženého, ale o to viac pre život potrebného kyslíka? Je tu ešte jedna šanca. Lano, ktoré je priviazané o našu loď. Je jej toľko utajovanou, ale veľmi významnou súčasťou. Vlákna toho lana sú choroby, hádky, nehody a všakovaké boliestky, ktoré sú stlmené porozumením, priateľstvom, súdržnosťou, tolerantnosťou a hlavne láskou. Toto lano pre nás znamenalo záchranu. Spojilo

a upevnilo našu rodinu do jedného celku. Vďaka nemu sme sa všetci dostali na našu loď- domov.

Stačí, aby štvorlístok stratil iba jeden lístok, a už by stratil svoju „magickú moc“. Tú, pre ktorú je toľko obdivovaný a taký vzácny.

„Hovorí sa, že život je oceánom bolesti. To je možné, ale jeho pena je krásna.“

Život je ťažký. S nikým sa nemazná. Dnes sme tu a sme šťastní. Ale zajtra môže byť všetko iné. Je iba jediná vec, ktorá nás drží nad vodou. Je ňou domov a teda aj rodina. My si to však často uvedomíme vo chvíli, keď ich strácame. Ale vtedy je už neskoro na otázku prečo. Preto VÁŽME SI DOMOV!

Zuzana Šantová, žiačka bývalej IV.B

Medzigalaktická misia

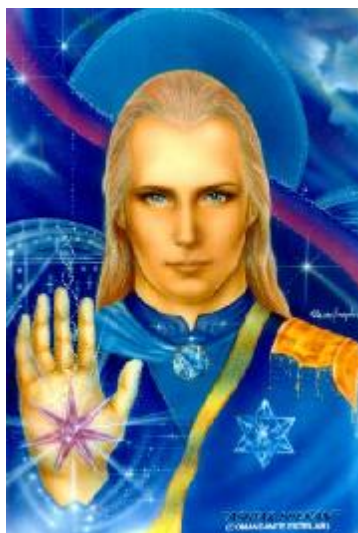
Zazvonil mi videotelefón, zdvihla som ho. Oznamovali mi, že sa v jednej družici niečo pokazilo a teraz sa nebezpečne rýchlo približuje k Zemi. Mám ju zastaviť, opraviť a vrátiť na svoje miesto.

Prijala som to. Hneď som vyrazila do svojho mikrokozmu.

Po chvíli som družicu uvidela. Rútila sa na Zem. Snažila som sa ju zastaviť, no márne. Tak som ju začala opravovať. Po dokončenej oprave som ju spomalila a nakoniec úplne zastavila. Teraz sa mi ju podarilo bez ťažkostí dostať na svoje miesto.

Elektróny sa rozhýbali a družica začala fungovať. Usmiala som sa, keď sa na displeji ukázalo YOU WIN! Ohromená, že som to zvládla, som vyšla z vesmírneho trenažéru.

Jana Balkovicová, 2.V

Úbrež

V údolí zelenom
viničom posiatom
leží maličká
moja dedinôčka.

Zem potom, krvou
mojich predkov
po stáročia napitá.
V diaľke znejú konské kopytá.

Stredom zurčí potok.
Vietor nesie jeho klokot
do širokých plání.
Nech znajú páni,
že malebný kraj je to,
v ktorom nežije hoc kto.

Len ľud spevavý,
čo práce sa nebojí
so slobodným srdcom.
Už nikdy viac otrokom.

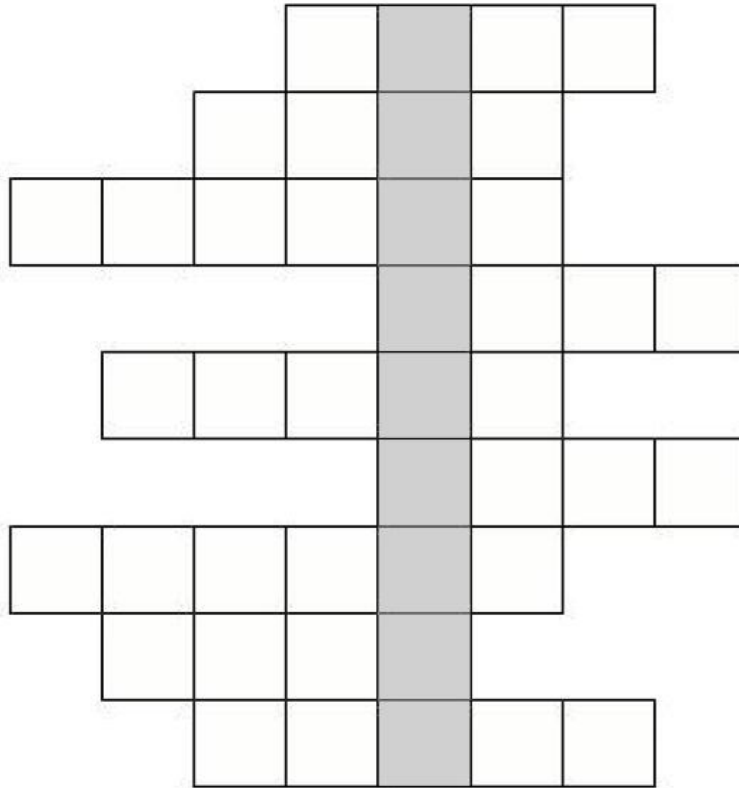
V údolí zelenom
viničom posiatom
leží maličká
Úbrežou zvaná dedinôčka.

Alena Hvižďáková, 4.A

Tajnička

V tajničke sa ukrýva názov obľúbeného sviatku.

Preložte do angličtiny:

1. veľkolepé predstavenie
2. zostať
3. stred
4. zoznam
5. tešiť sa z niečoho
6. teplý
7. Veľká noc
8. život
9. veterný

Katka Bakajsová, 2.J

Si dobrý priateľ? – kvíz

1. Tvoj/a priateľ/ka by si chcel požičať tvoju novú koženku, ale ty ju nechceš požičať nikomu. Čo povieš?

- A) Prepáč, ale nechcem ju požičať nikomu.
- B) Áno, jasné.
- C) Kúp si vlastnú.

2. Strávil si veľa času robením ťažkej domácej úlohy.

Tvoj/a priateľ/ka sa na ňu ani nepozrel a chce si ju od teba odpísať. Čo urobíš?

- A) Dáš mu ju odpísať.
- B) Pomôžeš mu ju vypočítať, vysvetlíš mu ju.
- C) Odovzdáš svoju domácu učiteľke/ovi, aby si ju nemohol odpísať.

3. Rozhodol si sa ostať doma a pozerať televíziu. Nieкто zo školy ťa zavolá večer von. Čo urobíš?

- A) Vyhovoríš sa.
- B) Poprosíš mamu, aby ti nahrala tvoj obľúbený film, a ty pôjdeš von.
- C) Vysvetlíš, že si unavený, ale pozveš svojich priateľov k sebe domov.

4. Nepáči sa ti frajer/ka tvojho priateľa/ky. Čo urobíš?

- A) Otvorene jej povieš, čo si o nej/ňom myslíš.
- B) Predstieraš, že ju/ho máš rád/rada.
- C) Nepovieš jemu /jej nič.

5. Ideš na pizzu s priateľmi. Neješ veľa, ale chcú platiť rovnako. Čo urobíš?

- A) Rozhodneš sa netrápiť pre peniaze.
- B) Veľmi sa nahneváš, ale nepovieš nič.
- C) Povieš im, aby sa ešte raz pozreli na bloček.

Riešenie nájdete na strane 22.

Dokonalá krása

„Šialený vrah opäť zaútočil,“ prečítal si titulok v novinách mladý chalan. Otočil si stránku a pokračoval: „Policajti našli ďalšiu uškrtenu ženu. Nemajú zatiaľ žiadne dôkazy a ani žiadneho podozrivého. Jediné, čo ju spája s ostatnými vraždami, je spôsob zabíjania a vyrytá ruža v blízkosti srdca každej mŕtvej.“

Chalan sa zamračil: „Hmm, píš tu, že bola zavraždená okolo polnoci, to je hrozné. Nikto už nemá istotu, že sa ráno prebudí.“ Zachmúril sa ešte viac a zabodol pohľad do fotografie. Na obrázku bolo mladé dievča. Jej krásu kazila len mŕtvolná bledosť a ruža na jej ľavom prsníku. Chlapca striaslo odporom. Odrazu to prišlo, opäť mal ten pocit „dējá-vu“. K tomu sa pridala aj strach o Katy.

„Musím jej zavolať!“ natiahol sa po mobil a rýchlo vyťukal jej číslo.

„Áno?“ Ozvalo sa.

„Katy? Ahoj, to som ja, Charlie, kde si?“

„Charlie, ahoj, práve som ti chcela zavolať.“

„Kedy prídeš domov?“

„Až večer, posledným autobusom.“

„Prečo?“

„Veď vieš, mám predsa tanečnú.“

„Ach, áno, prepáč, zabudol som.“

„To nevadí.“

„Prosím, zavolaj mi, až prídeš domov, budem pokojnejší, že si došla v pohode.“

„Pravdaže, mimochodom, videl si dnešný článok o ďalšej vražde?“

Charlie sa zamračil: „Áno, videl som, preto buď opatrná a ponáhľaj sa domov. Ak by sa ti čokoľvek nezdalo, hneď mi zavolaj.“

„Zavolám, nemaj strach, ty môj anjel strážny. Lúbim ťa. Tak ahoj.“

„Aj ja teba a dávaj si pozor.“

Katy zložila slúchadlo a obrátila sa ku kamarátkam. Veselo sa zasmiali na vtipnej príhode, ktorú im jedna z nich porozprávala. Na rozhovor s Charlieom si viac nespomenula, preto nemohla tušiť, ako veľmi sa o ňu bojí. Nemohla vedieť, ako sa kvôli tým vraždám trápi. Charlie sa nevedel zbaviť myšlienok na zavraždené dievčatá. Neustále videl ich telá a počul monológy policajtov.

„Všetky to boli mladé dievčatá do 20 rokov. Každá umrela následkami uškrtienia, nasvedčujú tomu modriny na krku a súdna pitva. Ruža bola do ich tiel vyrytá až po smrti. Na mieste činu sa nenašli žiadne stopy ani odtlačky. Páchateľ zrejme použil rukavice. Nástroj, ktorým vytvoril na ich telách ružu, bol chirurgický skalpel. Kriminalisti sa snažia tento páchatel'ov podpis rozlúštiť, zatiaľ bezvýsledne.“

Charlie sa po chvíľke pozrel na hodinky, ukazovali 13:30, o 15 minút začína prednáška o histológii.

Ako omámený sa postavil a obliekol si oblek. Katy stála na parkete a plne sa sústredila na tanec.

Učiteľka tanca jej dávala zabrat'. Katy sa na ňu spoliehala a vedela, že tieto tréningy nie sú tvrdé len tak pre nič za nič. Charlie ešte nevie, že ju vybrali do celoštátnej súťaže, bude to preňho prekvapenie.

Usmiala sa, pomyslela na svojho priateľa. Táto myšlienka ju stála zabudnutý krok v zostave.

„Katy!..“ ozvalo sa z úst trénerky.

Vzdychla si: „Už to začína, toto bude dlhý tréning..“

Charlie sa práve vrátil domov, keď mu v mobile zapípala SMS.

Písalo sa v nej:

Ahoj, mojko, dúfam, že nevyrušujem. Potrebujem, aby si po mňa prišiel na autobusovú zastávku, ušiel

mi autobus.

Charlie sa ani neprezliekol, v obleku vybehol z domu, ponáhl'al sa na zastávku.

Katy medzitým stála pri chodníku a čakala, kým ju niekto zachráni.

Na mestečko padla tma a osamotená Katy dostala strach. Zatajil sa jej dych, keď ju z ničoho nič objal zozadu.

„Ahoj, zlatičko, dúfam, že si sa nezľakla.“

Začula známy hlas, otočila sa a pritúlila sa k Charlieho hrudi. Pozrela sa mu nahnevane do očí.

„Charlie, ty blázon, chceš, aby som dostala infarkt?“

„Prepáč,“ usmial sa a pobožkal ju na čelo. Privrela oči a aj ona sa pousmiala.

„Takže si zmeškala odvoz?“

„No, áno, zmeškala, to kvôli tej súťaži..“

„Akej súťaži?“ skočil jej do reči Charlie.

„Ach, ešte som ti to nespomenula? Idem na celoštátnu tanečnú súťaž a preto som zostala na tréningu dlhšie,“ začervenala sa, že to konečne musela prezradiť.

„To všetko vysvetľuje,“ zasmial sa. „Ty moja šikovná tanečníčka,“ pobožkal ju na pery. V diaľke sa ozvalo zavýjanie psov. Odtrhli sa od seba a pozreli na oblohu. Na nebo vystúpil mesiac v splne.

„Mali by sme ísť,“ zašepkal Charlie.

„Ale čo bude so mnou?“ Katy sa na neho odovzdane zahľadela.

„No, čo myslíš? Mám ťa tu nechať alebo chceš ísť ku mne domov?“

Zamračila sa: „Čo poviem rodičom? Vybil sa mi telefón. Zavolaj mi, prosím, taxík.“

„Ani omylom, čo ak ti ten taxikár niečo spraví, zostaň u mňa. Neboj sa, zavolám tvojim rodičom, všetko bude v poriadku.“

„Nebudem prekážať tvojej rodine?“

„Nemaj strach, odišli na čas mimo krajiny,“ ubezpečoval ju Charlie.

„Tak, dobre,“ napokon súhlasila a vyrazili, pevne sa držiac za ruky.

Len čo dorazili domov, Charlie, presne tak ako sľúbil, zavolať jej rodičom a všetko im vysvetlil.

„Už som im všetko povedal, odkazujú ti, že tu môžeš prespať a prísť domov až zajtra.“

„Ďakujem, si poklad,“ usmiala sa a vtisla mu nežný bozk.

Charliemu to však nestačilo, začal sa vášnivo bozkávať...

Ráno prišlo nepríjemne skoro. Charlieho prebudili slnečné lúče. Sám pre seba sa usmial a pozrel na Katy, ktorá ležala po boku vedľa neho.

„Stávaj, Šípková Ruženka, už je ráno.“

Položil jej ruku na plece a nežne si ju otočil k sebe. Zacítil, aká je strnulá a chladná. Zmätene jej odhrnul vlasy z tváre. Mal pocit, akoby ho niekto ovalil po hlave. Katy bola mŕtva, umrela rukou masového vraha. Modriny na krku ho prezradili. Charlie zalapal po dychu, na ľavom prsníku mala vyrezanú ružu. Rýchlo sa poobzeral po izbe, hľadal stopy po vlámaní. Nechcel veriť tomu, že je Katy mŕtva, nechápal, ako sa vrah dostal k nim. Pohladil ju po líci, chcel aby otvorila oči a usmiala sa naňho. No ona sa ani nepohla. Nemohol sa na ňu viac pozerieť, otočil hlavu. Pohľad mu padol na skrvavený skalpel, ktorý ležal na nočnom stolíku.

V tom momente všetko pochopil, hlavou sa mu mihali obrazy mŕtvych tiel, počul výkriky zomierajúcich.

Už vedel, prečo to robil. Žil, aby našiel krásu, zabíjal, aby ju mohol vlastniť! Tak isto dobre vedel, čo musí teraz spraviť.. Vstal, obliekol sa a vyšiel z domu.

Silvia Venglarčíková, II.A

Uchaľak

Dňa 12.11.2009 sa uskutočnila imatrikulácia známa taktiež aj ako „uchaľak“. Účastníkmi sme sa stali my – žiaci V.-VIII. ročníka 8-ročného gymnázia a žiaci I.-IV. ročníka 4-ročného gymnázia.

O prípravu sa ako každý rok postarali tretiaci. Tohtoročný „uchaľak“ sa niesol v duchu CESTY ROZPRÁVKOU. Skvelí moderátori oblečení v kostýmoch Červenej Čiapočky a vlka sa postarali o dobrú atmosféru v športovej hale. Hlavnou úlohou nás všetkých bolo privítať medzi nami prvákov a piatakov. Tí nám predviedli, čo dokážu, najmä vo svojich dlho pripravovaných tančekoch, ale aj v rôznych súťažiach. No všetko im to sťažovali plienky, ktoré ako bábätká museli mať povinne oblečené. V boji o prvenstvo napokon zvíťazila trieda V.V, ktorá si tak mohla pochutiť na skvelej torte. Neskôr všetci nováčikovia prisahou sľúbili vernosť a oddanosť nám starším. Túto prisahu podstúpilo aj naše nové vedenie.

Tanečným vystúpením nás potešili tanečná škola Grácia, ale aj súbor Slniečko. A potom nás už svojou hudbou zabával DJ. Ale najviac sa všetci tešili na tombolu. V hre bolo mnoho krásnych cien a všetci s veľkým očakávaním v ruke pevne držali svoj tombolový lístok. Po tombole sme mali možnosť sa opäť zabaviť pri hudbe.

Tohtoročný „uchaľak“ sa teda vážne vydaril, a tak čakáme, aký bude ten nasledujúci.

Simona Michalivová, VII.J

Naše „perly“

SLOVENSKÝ JAZYK

Učiteľ: „Sme rovní dajte do N j.č. a odôvodnite.“

Žiak: „Ja som (si) rovný, sme si rovní všetci.“

„Ja som (si) rovný, sme rovní v skupine.“

Učiteľ: „Prečo sa v slove osy píše tvrdé y?“

Žiak: „Pretože je to tá osa a končí sa na a.“

Učiteľ: „Vymenuj vybrané slová po š.“

Žiak: „... šmýkať sa.“

MATEMATIKA

$$4x = 0$$

$$x = -4$$

Učiteľ: „Keď máš 5 lastovičiek a priletia k nim ďalšie dve lastovičky, koľko bude na drôte spolu lastovičiek?“

Žiak: „OSEM!“

GEOGRAFIA

Učiteľ: „Vymenuj symboly Európskej únie.“

Žiak: „... Betónová symfónia.“

Učiteľ: „Viete, prečo sa šíri AIDS?“

„Lebo sa nudíte...“

Učiteľ: „Otočte si atlas na druhý svet...“

Učiteľ: „Vyjadrujte sa na úrovni. Do riti...“

Učiteľ: „Veľké kanadské jazerá. Teraz máme samozrejme na mysli aj kanadskú aj európsku časť.“

Učiteľ: „A nezabúdajte, že Irán je cisárstvo.“

ANGLICKÝ JAZYK

Učiteľ: „Kedy sa používa past perfect?“

Žiak: „Dej sa skončil alebo pokračuje v budúcnosti, ale rozpráva sa o ňom práve teraz.“

„Používa sa, keď sa dej odohral v minulosti, ale je použitý aj priebehový minulý čas, čo znamená, že opísali dej vtedy, keď ho začali robiť. Príklad: When I was born, I am crying.“

Učiteľ: „What kinds of problems do people often write about to the Problem Page in magazines?“

Žiak: „...about problems in your family.“

Príbeh Vianoc

Vianoce. Každý ich vníma a oslavuje inak, a predsa nás všetkých spájajú. Pocity, na ktoré v každodennom zhone nezostáva čas, sa derú do popredia a nás všetkých nútia byť lepšími. A aby sme dokázali, že v tomto krásnom čase nemyslíme iba na mobilné telefóny a na to, čo túžime uzrieť pod stromčekom, prežime spolu krásny príbeh Vianoc a skutočných hodnôt týchto sviatkov.

Na Vianociach je najzaujímavejšie, že nielen každý národ, ale aj rôzne kraje majú vlastné tradície a zvyky ako prežiť tieto pôvabné sviatky. Kým v USA, Austrálii a Anglicku úraduje Santa Claus, my oslavujeme Mikuláša 6. decembra, pretože vianočnými sviatkami vebíme narodenie Ježiša Krista.

Zaujímavé sú aj názvy Vianoc. Samotné slovo Vianoce pochádza z nemeckého slova Weihmachten, čo je nemecké označenie pre posvätné noci. Možno je vám známy aj výraz „Kračun“. Určite nie raz toto slovo použili naši starí rodičia a nie je to nič iné ako ďalšie meno Vianoc, tak typické pre náš Zemplín. Aj pre Štedrý deň máme príznačné pomenovanie: „vil'ija“ alebo „svaty večar“.

Čo je vlastne na Vianociach najkrajšie? Darčeky? Alebo každoročná hostina? Akosi sa zabúda na tradície. Ľudia si zachovali prekrásne zvyklosti, vďaka ktorým boli Vianoce a aj oslava Silvestra niečím jedinečným. Otec, hlava rodiny, rozrezával jabĺčka, lúskal orechy, aby sa zistilo, ako sa bude rodine dariť v nasledujúcom roku. Taktiež musel každý člen rodiny zjesť strúčik cesnaku a vypiť pohárik niečoho tvrdého, a to vrátane detí, aby bol každý zdravý a silný.

Neodmysliteľnou súčasťou sviatkov bol aj med. Matka ním natrela čelá celej rodine, napokon ním natrela aj veraje dverí. Verilo sa totiž, že med má magickú silu. Dnes už väčšina z týchto tradícií zapadá prachom. Veď kto by chcel mať na tvári toľko medu (s výnimkou našich odvážnych spolužiakov z minuloročnej imatrikulácie) a komu by sa chcelo ísť vinšovať k susedom, keď naše vzťahy sú aj tak na bode mrazu...

A nakoniec nemožno zabudnúť na symbol Vianoc, obľúbený od Brazílie až po Japonsko – čarovnú koledu Tichá noc, ktorá vznikla iba krásnou náhodou. V roku 1818, deň pred Štedrým večerom, v Oberdorfe v Salzburgu zistil pomocný kazateľ Jozeph Mohr, že varhany sú pokazené a do vianočnej omše sa nestihnú opraviť. A tak jedným ťahom napísal šesť slôh Tichej noci...piesne, ktorá sa dala zaspievať aj bez varhanov. Nuž nechajme si ju ticho znieť v hlave a oslávmе tohtoročné Vianoce tak, aby nás spomienka na ne hriala po celý rok.

Dominika Besterciová, V. J

Cigarety neničia len zdravie

To, že fajčenie zabíja, už dávno nie je novinkou. To, že je to všetkým fajčiarom ľahostajné, tiež všetci vedia. Táto závislosť však nepôsobí negatívne iba na zdravie a peňaženku, ale devastuje aj ekonomiku a tabak nás navyše oberá o ornú pôdu. Pestuje sa na rozlohe zodpovedajúcej plochám pre pomaranče a banány.

Tieto fakty zverejnila American Cancer Society po analýze fajčenia a jeho dôsledkov na celosvetovú populáciu. Výskum priniesol niekoľko zaujímavých informácií o skutočnostiach, ktoré cigarety spôsobujú. Analýza napríklad ukázala, že na následky fajčenia zomrelo okolo 2,1 milióna ľudí, ktorí podľahli práve rakovine. Dokopy však fajčeniu podľahne viac ako 6 miliónov ľudí ročne.

Ďalšou pravdou je, že celosvetovo ekonomika stratila ohromujúcich 500 miliárd v dôsledku využívania tabaku. Časť z týchto peňazí bola použitá na náklady pre zdravotnú starostlivosť. O veľkú čiastku prišli aj všetky štáty kvôli premárnenej možnosti pre zdaňovanie. Len v roku 2006 sa predalo približne 600 miliárd prepašovaných cigariet.

Fajčiari pravidelne mňajú veľkú časť zo svojho zárobku na tabakové výrobky. Tieto peniaze by však inak utratili na užitočnejšie výrobky a pomohli ekonomike vlastného štátu. Keďže každý fajčiar predčasne zomiera a mnoho z nich ochorie práve v najproduktívnejšom veku, straty príjmu v rodine spúšťajú len ďalšiu smršť problémov.

Pestovanie tabaku zabraňuje produkcii užitočnejších potravín. Tabak zaberá takmer 4 milióny hektárov ornej pôdy, čo zodpovedá ploche, na ktorej sa na celom svete pestujú pomaranče alebo banány.

Fajčenie tak neničí len zdravie, ale devastuje aj ekonomiku. Preto sa v prípade, že fajčíte, pokúste prestať alebo aspoň obmedziť fajčenie a kúpte si radšej občas banán. J

Blixer, VII.J

Riešenie kvízu

13-15 bodov

Si skvelý priateľ! Si veľmi milý k svojim priateľom, ale nebojíš sa im povedať, čo si myslíš.

9-12 bodov

Si dobrý k svojim priateľom, ale možno by si k nim mohol byť úprimnejší.

5-8 bodov

Myslíš viac na seba ako na svojich priateľov. Zamysli sa. Priatelia sú dôležití.

1	a3	b2	c1
2	a1	b3	c2
3	a1	b2	c3
4	a3	b1	c2
5	a2	b1	c3

Vtipy

Z webu skopíroval TMP

Príde Maďar do zelovocu a chce si kúpiť kilo hrachu. A hovorí: „Eť kilo zelená bobuľa, na ktorom Jánošík rozbila papuľa.“

Blondína v galérii:

“Prosím Vás, kto namaľoval taký hrozny obraz?”

Zamestnanec:

“Pani, ale to je zrkadlo...”

Príde manželský pár do čínskej reštaurácie. Usadia sa, vtom príde čašníčka a pýta sa:

„Čo si dáte? Máme mačacie nožičky, psie steaky...”

Žena sa zhrozí a hovorí:

„Ježkove oči!”

Čašníčka:

„Dobrý výber, madam!”

Správa v tlači: Minulý týždeň okresný súd Bratislava II odsúdil známeho počítačového hackera Ivana M. na desať rokov väzenia. Dnes si už odsluhuje svoj trest vo väznici v Leopoldove. Podľa údajov, ktoré sme získali z centrálného počítača ministerstva spravodlivosti, zajtra o 12:00, po úplnom odpykaní si svojho trestu, bude hacker Ivan M. prepustený na slobodu.

„Počuj, Jano, fajčia tvoje kone?”

„Nie, nefajčia.”

„Hmm. Tak ti horí maštaľ!”

Móricko príde domov smutný a mama sa ho pýta:

“Čo je s tebou, Móricko?”

“V škole mi všetci hovoria Rambo.”

“Tak zajtra pôjdem s tebou a porozprávam sa s tvojimi spolužiakmi.”

Móricko zvažnie:

“Nie, mama. Toto je moja vojna.”

V škole prebieha pracovné vyučovanie. Učiteľ hovorí o bezpečnosti práce. A uvedie príklad. “Išiel chlapec po ulici a spadla mu na hlavu tehla. Chlapec umrel. A raz išlo dievča s prilbou, spadla na ňu tehla a ona sa iba usmiala a šla ďalej.”

Ozve sa Móricko:

“Áno, tú poznám, dodnes chodí v prilbe a usmieva sa.”

Nadriadený sa pýta pracovníka:

“Čo myslíte, že je základný problém v našej firme: nevedomosť alebo nezaujem?”

Pracovník:

“Neviem. A ani ma to nezaujíma.”

"Zažil si už niekedy čierny humor v športe?"

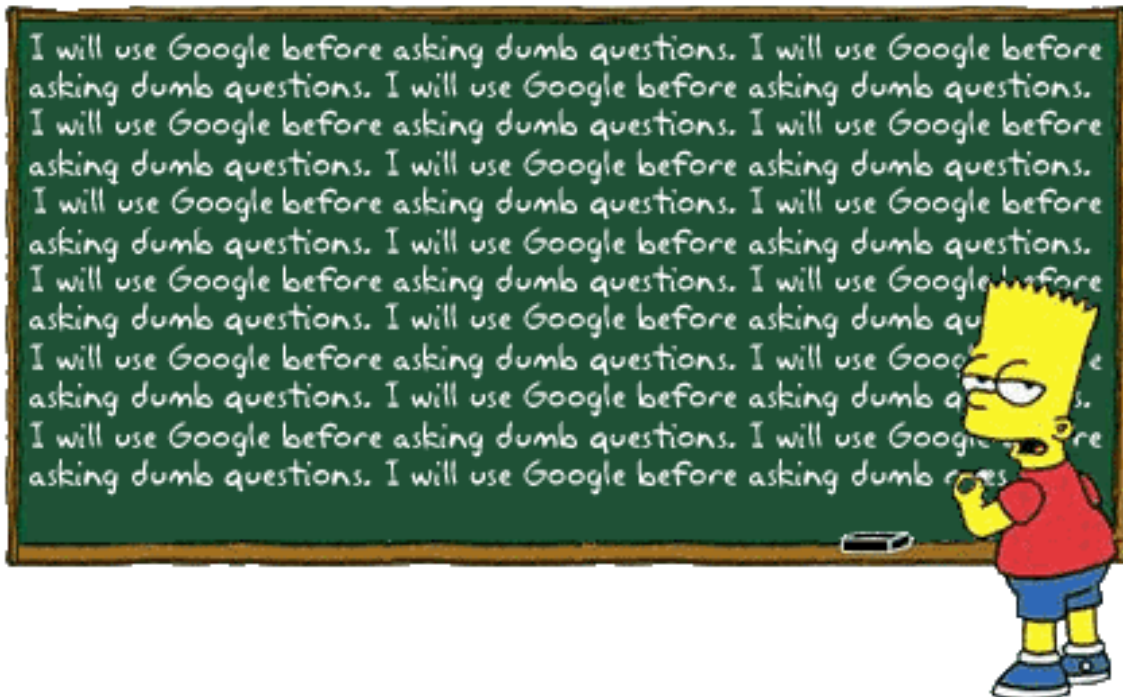
"Áno, raz. Keď maratóncom na tridsiatom kilometri oznámili, že štart sa bude pre technickú chybu opakovať."

Vo väznici sa stretnú dvaja muži. Malomocný a kockavý. Ako tak sedia, malomocnému zrazu odpadne ruka. Dvihne ju a vyhodí von oknom. Kockavý: "Z z z...no než sa kockavý vykokce, tak malomocnému odpadne ucho. Opäť si z toho nič nerobí, dvihne ho a vyhodí von oknom. Kockavý zasa Zzzzz...no malomocnému odpadne noha. Dvihne ju a vyhodí von oknom a kockavý na to: "Z z z ZDRHÁŠ?"

Kupón zákaz skúšania (šk.rok 2009/2010)

Predmet: Dátum: Podpis:

Pečiatka školy:

Redakčná rada

Redakcia: Tí najkrajší zo VII.J (vid' foto)

Grafická úprava: Erik Blichá

Koordinátorka: PhDr. Anna Pirčaková, PaedDr. Erika Čanová, PaedDr. Jana Farkašová

Špeciálne poďakovanie: Všetkým ostatným, ktorí prispeli svojimi článkami.